

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 906/2015
12.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић Момировић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца Н.К. из С., чији је пуномоћник Б.К., адвокат из С., против туженог ЈКП „Водовод и канализација“ из Суботице, чији је пуномоћник М.Г., адвокат из С., ради поништаја решења о отказу уговора о раду одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 126/15 од 09.02.2015. године, на седници одржаној 12.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 126/15 од 09.02.2015. године.

Образложење

Основни суд у Суботици, пресудом П1 775/13 од 30.09.2014. године, одбио је тужбени захтев тужиоца, ради поништаја као незаконитог решења туженог број 583/1-2013 од 25.10.2013. године, о отказу уговора о раду, као и да се обавезе тужени да врати тужиоца на послове и задатке који одговарају његовој стручној спреми, искуству и знању (став први изреке). Одбио је тужбени захтев, да се обавезе тужени на накнаду штете на име изгубљене зараде, тако што ће исплатити за период октобар 2013 – јун 2014. године, одређене новчане износе на име нето зараде, са законском затезном каматом, као и да уплати припадајуће доприносе на месечне нето износе зараде (све ближе одређено у ставу другом изреке). Одбацио је тужбу у делу тужбеног захтева ради обавезивања туженог да врати тужиоца на послове и задатке на које је распоређен, те ради уплате пореза на месечне нето износе зараде (став трећи изреке). Обавезао је тужиоца да накнади туженом трошкове поступка у износу од 70.500,00 динара (став четврти изреке).

Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Гж1 126/15 од 09.02.2015. године, делимично је усвојио жалбу тужиоца и делимично преиначио пресуду Основног суда у Суботици П1 775/13 од 30.09.2014. године, тако што је усвојио

тужбени захтев тужиоца, поништио као незаконито решење туженог број 583/1-2013 од 25.10.2013. године о отказу уговора о раду и обавезао туженог да врати тужиоца на послове и задатке који одговарају његовој стручној спреми, искуству и знању (став први изреке). Преиначио је и одлуку о трошковима поступка, тако што је обавезао туженог да накнади тужиоцу трошкове поступка у износу од 90.000,00 динара (став други изреке). У преосталом делу одбио је жалбу тужиоца и потврдио у преосталом делу пресуду (став трећи изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14) и налази да ревизија туженог није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности. Битна повреда из тачке 12. наведеног члана, на коју се у ревизији указује, није предвиђена као ревизијски разлог одредбама члана 407. став 1. ЗПП, па се због наведене битне повреде ревизија не може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је обављао код туженог послове референта саобраћаја у Служби пратећих послова, на основу уговора о раду закљученог 22.02.2007. године. Анексом уговора о раду од 14.03.2007. године, извршена је измена одредби уговора о раду, које су се односиле на основну зараду, док је на основу анекса уговора о раду од 01.03.2013. године, тужилац обављао код туженог послове аутомеханичара у Служби пратећих послова. Тужени је писаним упозорењем од 06.02.2012. године, обавестио тужиоца о постојању повреде радне обавезе из члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду, члана 71. став 1. алинеја 14. Правилника о раду и тачке 20. став 1. алинеја 14. Уговора о раду (долазак на рад у напитом или припитом стању, узимање алкохола или другог наркотичког средства за време рада), зато што је 27.01.2012. године извршена алкотест контрола запосленог и утврђено да је под дејством алкохола у количини од 1,11 промила. У писаном упозорењу је назначено да ће се тужиоцу отказати уговор о раду без поновног упозорења, ако још једном учини исту или сличну повреду радне обавезе и да исто упозорење има важности и у случајевима када се запослени премести да обавља послове неког другог радног места у предузећу и то за период од пет година од дана пријема истог. Тужилац је 07.02.2012. године примио ово упозорење, које је истог дана достављено синдикалној организацији туженог. Тужени је писаним упозорењем од 27.09.2013. године, обавестио тужиоца на постојање разлога за отказ уговора о раду са анексом, због учињене повреде радне обавезе из члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду, члана 71. став 1. алинеја 4. Правилника о раду и тачке 20. став 1. алинеја 4. Уговора о раду (непоштовање радне дисциплине, односно због понашања због кога не може наставити рад код послодавца), зато што је 05.09.2013. године, на основу усмене пријаве запосленог Ј.Ф., руководиоца дистрибуције М.Н. и помоћника техничког директора П.С., директору контроле и заштите Г.Г. пријављено да запослени спава у службеним просторијама предузећа. Тужилац је

упозорен да ће му се уколико још једном учини исту или сличну повреду радне обавезе отказати уговор о раду без поновног упозорења, као и да упозорење има важност и у случајевима када се запослени премести да обавља послове неког другог радног места у предузећу и то за период од пет година од дана пријема истог. Тужилац је 27.09.2013. године, примио ово упозорење, које је истог дана достављено синдикату. Дана 22.10.2013. године, по налогу заменика директора туженог, Комисија за спровођење алкотеста без претходне најаве је извршила контролу запослених код туженог и то тужиоца, Ђ.Б. и М.Н. на присуство алкохола и истог дана комисија је на записнику „А“ констатовала да је у 14,35 часова радник Н.К. запослен на радном месту аутомеханичара под дејством алкохола са измереном количином алкохола од 0,54 промила, чиме угрожава ред и дисциплину, свој живот и осталих присутних радника на радном месту. Тужилац је одбио да потпише записник. Истог дана, у 14,42 часова сачињен је записник „Б“ и комисија је констатовала да тужилац има 0,52 промила алкохола у крви. Тужилац је одбио да потпише и овај записник и тражио да иде у болницу на вађење крви, јер је сумњао у исправност апарата. У Општој болници у Суботици (према налазу од 23.10.2013. године), у узорку извађене крви Н.К. нађено је 0,497 mg/ml или 10,79 mol/l алкохола. Истог дана, када је извршено алкотестирање тужилац је изашао са посла без одобрења претпостављеног и конзумирао алкохол. Директор туженог је 25.10.2013. године, донео оспорено решење, којим је тужиоцу због повреде радне обавезе из члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду, члана 71. став 1. алинеја 14. Правилника о раду и тачке 20. став 1. алинеја 14. Уговора о раду (долазак на рад у напитом или припитом стању, узимања алкохола или другог наркотичког средства за време рада), отказао уговор о раду са 25.10.2013. године. Тужени је у образложењу оспореног решења указао на спроведену алкотест контролу, утврђену количину алкохола код тужиоца, да према Правилнику туженог запослени није смео да има алкохол у крви, да је тужилац 07.02.2012. године примио писано упозорење и 27.09.2013. године, примио и друго писано упозорење, као и да тужени није нашао олакшавајуће околности, јер је у претходном периоду тужилац био кажањаван умањењем зараде због причињене штете и неоствареног резултата рада. Утврђено је и да би нето зарада тужиоца за период октобар 2013. године – јун 2014. године, износила 317.078,70 динара. (Тужба је поднета 30.12.2013. године).

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је правилно применио материјално право, када је усвојио тужбени захтев тужиоца, поништио као незаконито оспорено решење туженог о престанку радног односа тужиоцу отказом уговора о раду и обавезао туженог да врати тужиоца на послове и задатке који одговарају његовој стручној спреми, знању и искуству.

Одредбом члана 180. став 3. Закона о раду („Сл. гласник РС“, број 24/05, 61/05, 54/09 и 32/13) је прописано, да, ако постоје олакшавајуће околности или ако природа повреде радне обавезе или непоштовање радне дисциплине није довољан разлог за отказ уговора о раду, послодавац може у упозорењу да запосленог обавести да ће му отказати уговор о раду ако поново учини исту или сличну повреду, без поновног упозорења.

Како је тужени 07.02.2012. године писаним упозорењем од 06.02.2012. године, обавестио тужиоца о постојању разлога о отказу уговора о раду због повреде радне обавезе из члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду, члана 71. став

1. алинеја 14. Правилника о раду и тачке 20. став 1. алинеја 14. Уговора о раду (долазак на рад у напитом или припитом стању, узимање алкохола или другог наркотичког средства за време рада), зато што је 27.01.2012. године, утврђено да је тужилац био под дејством алкохола у количини од 1,11 промила, док је оспорено решење број 583/1-2013 од 25.10.2013. године, о престанку радног односа тужиоца отказом уговора о раду, донето због повреде радне обавезе утврђене чланом 179. став 1. тачка 3. Закона о раду, 71. став 1. алинеја 14. Правилника о раду послодавца и тачке 20. став 1. алинеја 14. Уговора о раду (долазак на рад у напитом или припитом стању, узимање алкохола или другог наркотичког средства за време рада), зато што је 22.10.2013. године, утврђено присуство алкохола код тужиоца од 0,54 промила и истог дана на основу узорка крви утврђено 0,497 mg/ml или 10,79 mmol/l алкохола, то је у конкретном случају протекао рок трајања дејства наведеног писаног упозорења (антиципирано упозорење), без обзира на то што је тужилац 27.09.2013. године, био поново упозорен од стране туженог о постојању разлога за отказ уговора о раду из члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду, члана 71. став 1. алинеја 4. Правилника о раду и тачке 20. став 1. алинеја 4. Уговора о раду (непоштовање радне дисциплине, односно понашање због кога не може наставити рад код послодавца), зато што је 05.09.2013. године, приликом вршења контроле пријављено да спава у службеним просторијама туженог.

Ово стога, што иако Законом о раду није прописано трајање дејства антиципираног упозорења, аналогијом се изједначава са роком застарелости отказног разлога, због којег је учињено, из члана 184. Закона о раду. Према томе, тужени није могао временско трајање дејства антиципираног упозорења продужити на рок од пет година од дана пријема истог, супротно роковима предвиђени чланом 184. Закона о раду, нити за отказ да користи упозорење дато за другу врсту повреде радне обавезе.

У конкретном случају је протекао рок од три месеца од дана сазнања за чињенице, односно шест месеци од дана наступања чињенице које су основ за давање отказа, рачунајући и то од 27.01.2012. године, као дана догађаја због којег је упозорен 07.02.2012. године па до 22.10.2013. године, дана догађаја, због којег је тужиоцу престао радни однос, због повреде радне обавезе доласка на рад у напитом или припитом стању, узимања алкохола или другог наркотичког средства за време рада, предвиђене тачком 20. став 1. алинеја 14. Уговора о раду, без обзира на то што је у оспореном решењу као отказни разлог наведена одредба члана 179. став 1. тачка 3. и у упозорењу од 27.09.2013. године, због учињене повреде радне обавезе непоштовања радне дисциплине, односно због понашања због кога не може да настави рад код послодавца, предвиђене чланом 71. став 1. алинеја 4. Правилника о раду и тачке 20. став 1. алинеја 4. Уговора о раду, зато што је затечен да спава, с обзиром на то да се наведене повреде сматрају повредама радне обавезе и да се не ради о истоврсним повредама радне обавезе.

Дакле, у конкретном случају нису испуњени законски услови за престанак радног односа тужиоцу отказом уговора о раду, због повреде правила поступка из члана 180. Закона о раду, тј. упозоравања тужиоца писменим путем на постојање разлога за отказ уговора о раду, због чега је правилна одлука о враћању тужиоца на рад, на основу одредбе члана 191. став 1. Закона о раду, док су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

При томе, није неопходно даље детаљно образлагати пресуду којом се ревизија одбија као неоснована, већ се тужени као ревидент упућује на образложење побијане пресуде, да се непотребно не би понављало, на основу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

У преосталом делу, ревизијом се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што није дозвољен разлог за изјављивање ревизије, на основу одредбе члана 407. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**